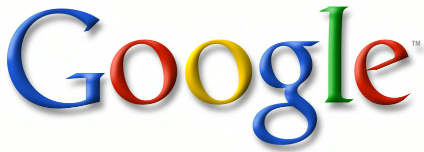

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

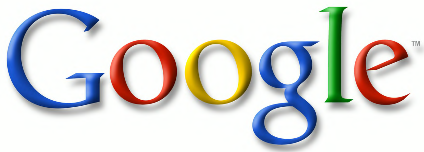
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

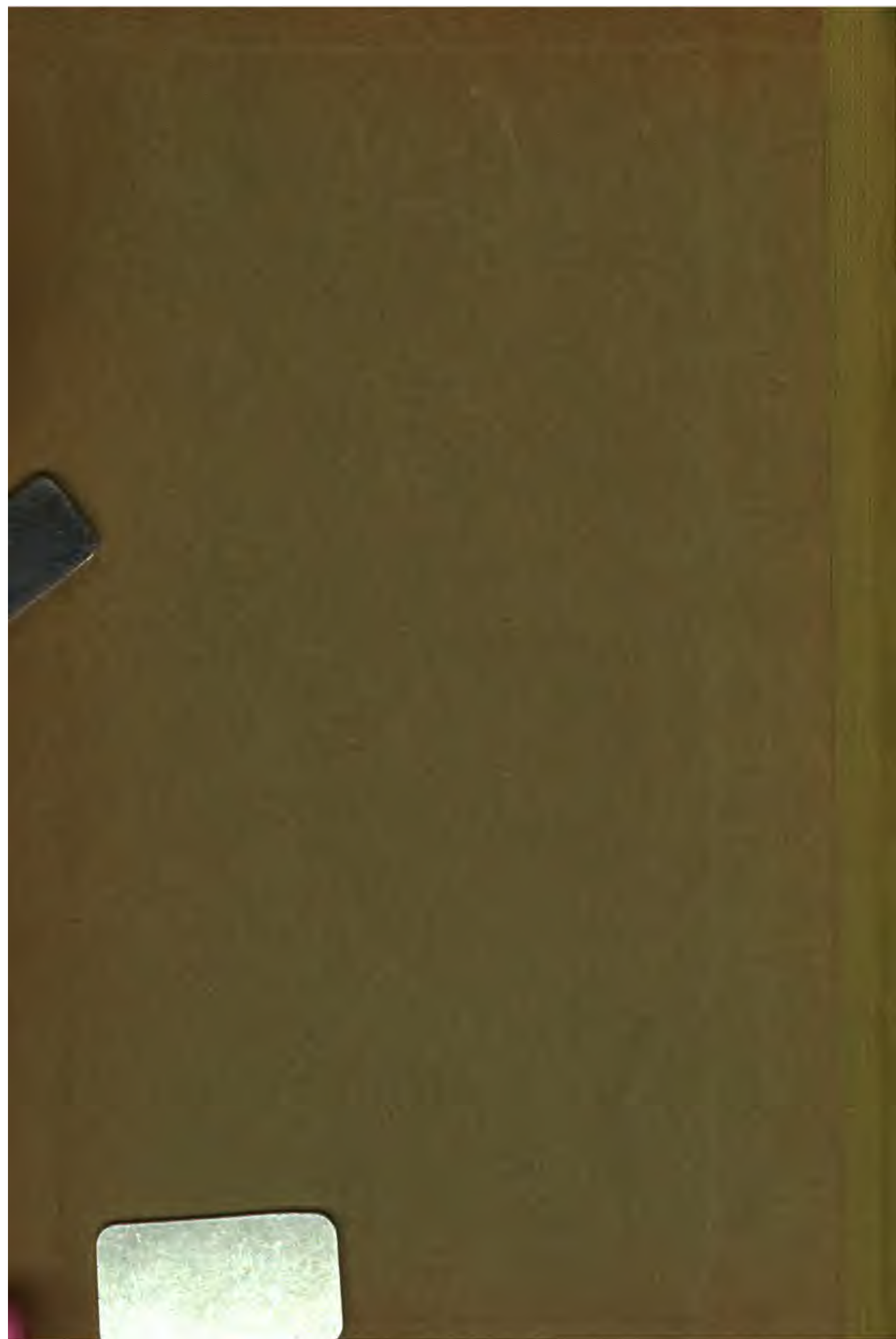
Vi beder dig også om følgende:

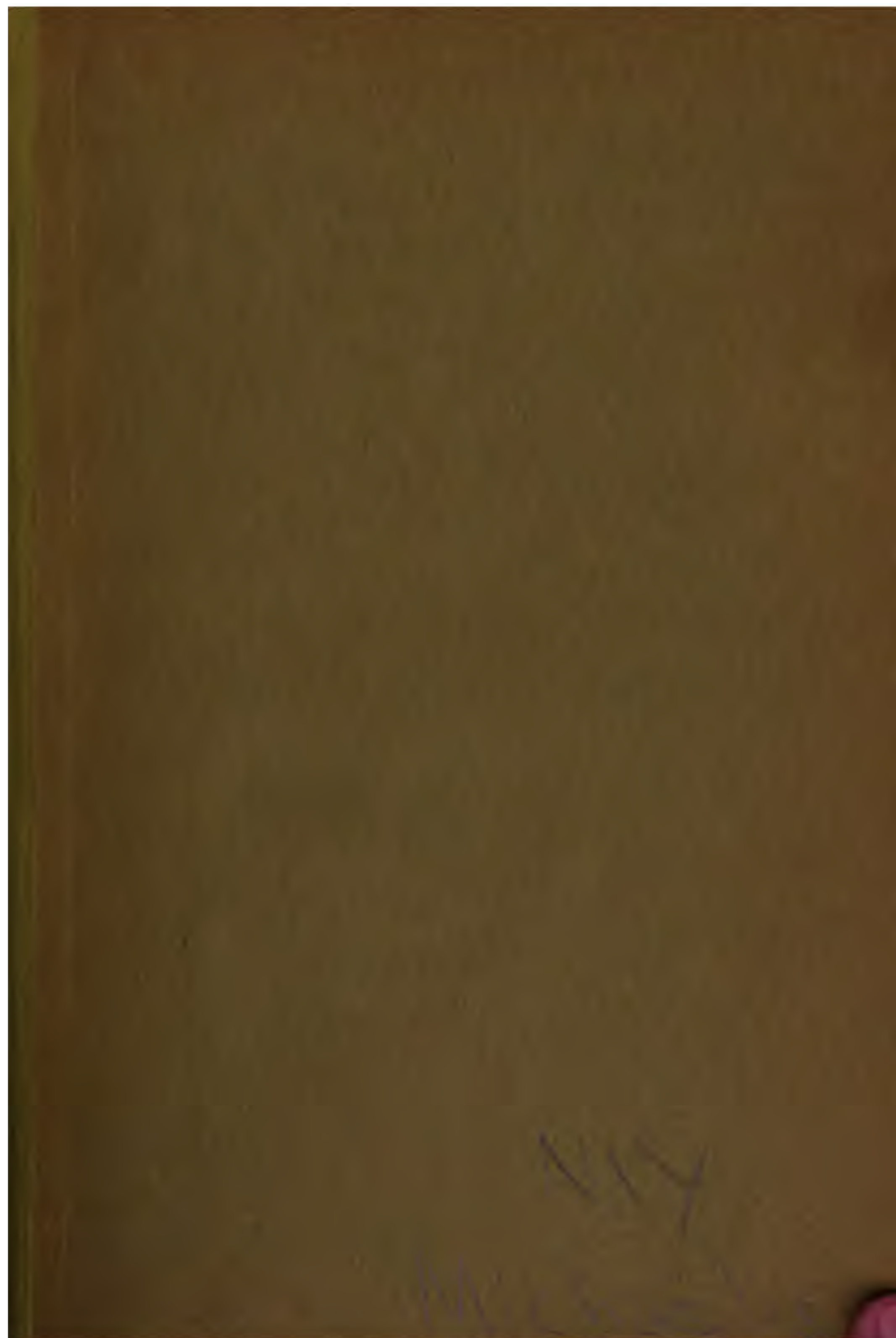
- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

3 3433 07586706 3

OPHUS MICHAËLIS: PALMERNE

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

NORDISK FORLAG

KØBENHAVN 1904 KRISTIANIA

PALMERNE

PRINSESSE BENT-ANÁT,
RAMSES DEN STORES DATTER.
Memfis.

SOPHUS MICHAËLIS

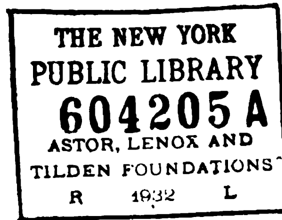
PALMERNE

DIGTE

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN 1904 KRISTIANIA

KØBENHAVN -- GRÆBES BOGTRYKKERI

TIL

Bjørnstjerne Bjørnson

AULESTAD.

Saa tit jeg mit Haab vil højne
og juble mit Hjerte glad,
da ser jeg Bjørnsons Øjne
og tænker paa Aulestad.

Saa tit jeg vil kaste Byrden
i Mindernes brusende Bad,
jeg stiller mig under Styrten
fra Elven paa Aulestad.

Jeg hører Flagene smælde
mod Blaaet i højfarvet Pragt:
de stolte Banneres Vælde
staar om en Kongsgaard Vagt.

Ned over Dalens Lier
strømmer Birkenes Sus;
en Hær af summende Bier
bærer Honning i Hus.

Her banked jo Norges Hjerte
i pulsende stærke Slag:
Løftelsens Lykke jeg lærte,
saa høj som den lysende Dag.

Her blev jeg lydhør atter
for Fossernes brusende Fald
ved Mesterens Gudelatter
af Lungernes faste Skrald.

Men aldrig en ømmere Skælven
fornam jeg i nogens Røst:
den rislede frem som Elven
af Modernaturens Bryst . . .

. . . i vuggende dejlige Klange,
i Rytmer, der kom og gik
med Menneskehjertets Sange,
der smelter som sød Musik.

Et Blik som en Sandhedssvøbe,
et højt, udødeligt Haab,
et Seerblik til at døbe
med Mennesketroens Daab.

Saa tit jeg min Sjæl vil højne
og juble mit Hjerte glad,
da ser jeg Bjørnsons Øjne
og tænker paa Aulestad,

paa Løftelsens Lykke, jeg lærte,
Fornyelsens friske Bad:
Jeg har hvilet ved Norges Hjerte,
jeg har boet paa Aulestad.

PALMERNE.

Har jeg drømt i Tiders Morgen om en paradisisk Kyst,
om en Have midt i Havet, om et Blaa, der aldrig falmer,
om et højt og nøgent Næs, der sig nærmer solbelyst
i en Kimingsrand, som vinker med forventningsstille
Palmer . . .

Ak, hvad véd jeg: Naar jeg lægger min Kind paa Mulmets
Pude,
naar min Tanke støder af fra det faste Dagens Land
— kun et Nu — og jeg driver paa Drømmehavet ude
som et fnugkronet Frø over vuggende Vand.

Tag i Favn mig, stærke Søvn! kun et Barnesuk det koster:
Se, jeg folder mine Arme og jeg bøjer mine Knæ,
se, jeg knuger mig saa lille, se, jeg knuger mig i Læ
op under Nattens Hjerte som et stumt, et ufødt Foster.

Vi er viljeløse alle som Børn i Mulmets Bug,
giver Natten os i Vold, hvor vi ubevidste drømmer
om alt det, vi ikke véd, om det Liv, som taaget strømmer
ud af Hjertets dunkle Kamre gennem Blodets sagte Sug.

Ak, hvad véd jeg saa om Døden? Naar dens kolde Haand
sig lægger
paa min Pande for at mildne mit Øjes Feberbrand,
ingen aner, om den ikke en større Sekraft vækker
og vil aabne mig et Blik ind i Søvnens tavse Land.

Ak, hvad véd vi? Vi er Munke i Livets snævre Klostre,
vi kan vande vore Roser, vi kan plukke vore Bær,
vi kan elske, vi kan hade, vi kan glemme, at vi er
under Dødens stille Hjerte kun ufuldbaarne Fostre.

Den sidste bitre Strid er ved Fødselsveer at ligne:
naar vi slider os af Livets det trange Moderskød
og naar Bughinden brister, skal den store stærke Død
med Fødselshjælper-Hænder i det nye Lys os signe.

Som et Barn, der under Hjertet sovende sukker
og har knyttet de smaa Hænder forud til Livets Dyst,
for at vente paa den Time, da alt skal blive lyst,
saaledes jeg i Søvnen mit Væsen stille lukker.

**Har jeg drømt i Tiders Morgen om en paradisisk Kyst,
om en Have midt i Havet, om et Blaa, der aldrig falmer,
om et højt og nøgent Næs, der sig nærmer solbelyst
i en Kimingsrand, som vinker med forventningsstille
Palmer . . .**

I Musiken kan det tone, i de tungsindssøde Salmer,
der kan stige gennem Luften som en lysende Ild
og i Dulmen atter dale lig en Haand, som modermild
tilvifter mig Køling fra Evighedens Palmer.

Hvem kan sige, hvad der blunder i Flyglets Tonefølger,
hvilken Sjæl der kan hulke fra en dirrende Streng,
hvilket Skrig der kan briste fra Klangenes vilde Slæng,
hvilke Minder der mødes i Nokturnens Maanebølger?

Jeg har følt det, naar jeg lytted til Tonernes Strømme,
at der aabned sig Døre, som Øjet ikke ser,
at der aanded Suk fra Læber, som ikke lever mer,
at det hvisked omkring mig med de Dødes tavse Drømme.

Hvad mit Hjerte havde glemt, hvad der visner under Mulde,
kan usynligt manes frem, op ad Tonerækkens Trin,
til det brænder i mit Øje og skælver paa min Kind
i et Aandekys af Længsler, som aldrig stilles skulde.

Melodien dulgt omkring os sin høje Løvsal bygger:
Hvad aldrig vi fik favnet, sine Arme om os slynger,
hvad de Døde ej fik sagt, som et sagte Ekko synger
fra den store stumme Verden, der befolkes af Skygger.

Og de Døde strømmer til fra de lyttende Lande,
hvor de slumrer i en Sangbunds hvælvet-tomme Hus:
Hør, de bruser sig til Kræfter i det kogende Konkasus,
der sig rejser fra Musikens elysiske Strande.

Hør, den hele Jord er Sangbund for en svulmende Klang,
der faar Støvet til at stønne — som et Orgel bygt af Knogler —
i en højnende Hymne, i et Dødekor, som kogler
sine dumpe Dur-Akkorder til den lyse Livets Sang.

En Sangbund er vort Hjerte: med hver en Ven, vi mister,
med hver, som vi har elsket, dets Klangkraft sagte svinder.
Vort Hjerte langsomt dør, dets hede Strømme rinder
med dem, som vi har elsket, og Strengene brister.

I Musiken har jeg følt det, i de tungsindssøde Salmer,
der kan stige gennem Luften som en lysende Ild
og i Dulmen atter dale lig en Haand, som modermild
tilvifter mig Køling fra Evighedens Palmer.

Ak, du Billed af min Moder, dine Træk bestandig falmer,
jeg kan næppe længer skelne dit Øjes mørke Prik:
se, det sender ud af Taagen et blegt, et sidste Blik
— ak, din Grav er glemt i Vedbend, og din Grav bar aldrig
Palmer.

Jeg var lille, da du døde, jeg har ej dit Øre trøstet
med Modernavnets første, uforglemmelige Klang,
og jeg fatted ikke Sorgen, da Døden dig betvang,
men jeg græd, fordi den rev mig tørstig fra Moderbrystet.

Og jeg smiled som et Barn, der paa Minder ikke samler
eller aner, hvad dets lille Hjerte kan mangle,
men som leger lige henrykt med Solen og en Rangle
og med ubevidste Fingre efter Mælkevorten famler.

Jeg blev stor og jeg blev gammel, førend fuldt jeg fatted Savnet
af den, der gav mig Livet — o Moder, Moder min!
Ak, hvor ofte har i Blinde den tomme Luft jeg favnet,
og hvor ofte har i Længsel jeg lagt min Kind til din!

Som jeg selv blev stor og større, saa vokste ogsaa du,
og mit Blod jeg delte med dig i mit Hjertes dybe Kamre,
hvor alle mine Tanker sig til Moderdrømmen klamre —
hvad jeg aldrig før fik sagt dig, det siger jeg dig nu.

Jeg har vakt dig fra de Døde for til Hjertet dig at lægge,
jeg har sukket dig til Live, jeg har sukket, til du kom:
Nu bor du altid hos mig, din gamle Grav staar tom,
og først naar jeg skal dø, saa dør vi sammen begge.

Jeg har vakt dig fra de Døde, skønt dit Billed stadig falmer,
saa jeg næppe mer kan skelne dit Øjes mørke Prik —
et Nødskud ud af Taagen, et sidste blegnet Blik
— ak, din Grav er glemt i Vedbend, og din Grav bar aldrig Palmer.

Har jeg lyttet til en Røst, der som et Sværdhug malmer
syngende til Marven, en Røst, som hejser Sejl
og lader tusind Aarer pløje Havets Spejl
paa Togt imod Ægyptens udødelige Palmer.

Alexandrias Fyrtaarn højt som en Kæmpefakkel
belyser og befunkler den masterige Havn,
der rejste sig af Sandet saa rapt som et Mirakel
for at bære alle Dage sin Stifters stolte Navn.

Her Augustus gaar i Land; omkrest af Horus' Høge
han planter sine Felttegn i Nilens fede Slam.
For hans kolde Øjne blotter Kleopatra sin Skam,
men han vender sig og væmmes — hun er kun en gammel
Skøge.

Og han rynker sine Bryn og fortrækker spotsk sin Læbe:
gennem alle Østens Salver lugter hun ramt af Brynde,
hendes Elskovskunst har udslidt det sidste Drag af Ynde,
kun Minder om tusind Mænd i Brysternes Sminke klæbe.

Han kom ikke til Ægypten for at ødsle sine Dage
paa den tomme Skøgerus, der Knokkelmarven suger,
paa den Allemands-Vellyst, der den samme Venus sluger
og drikker grisk den Bærme, de andre lod tilbage.

Skorpionen mod sig selv, naar den tirres, vender Brodden,
saaledes ogsaa Brynden, den brænder sit eget Kød.
Kleopatra, stik Ild paa dit eget hede Skød,
find nu din lille Slange — din Natur er blommerodden.

Tubafanfarer skingre, de dumpe Pavker buldre,
da Augustus rykker ind i det hellige Land:
alle Templerne ham hilser, alle Sfinkserne foran,
alle Guder gaar imod ham med opskudte Skuldre.

Og de hilsende Palmer langs Flodens Net af Veje
hylder ham, som fordum de Alexander hylded.
Under Grenenes Viften han standser som fortryllet
af de knejsende Stammer: det ser ud, som de neje.

Se, de stiger saa ranke som Pileskud mod oven
for at hvælve sig til Buer af Triumf paa hans Gang,
deres susende Stilhed toner som en Sang,
som en Drøm om hans Hoved lukker sig Palmeskoven.

Og den gyldne Hjelm han river af sin unge Herskerpande,
og han stiger af sin Hest i Kulturens gamle Støv,
det er blødt og palmeflammet af det svajende Løv
paa de herlige Træer, der Æresvagt ham danne.

Da standser under Aaget alle Okserne, som pløje,
de tusind Plovjern blinker et Nu i Muldens Grund:
Augustus favner Landet med sin smaltknebne Mund,
drikker den grønne Nildal med sit indadvendte Øje . . .

. . . Har jeg lyttet til en Røst, der som et Sværdhug malmer
syngende til Marven, en Røst, der hejser Sejl
og lader tusind Aarer pløje Havets Spejl
paa Togt imod Ægyptens udødelige Palmer . . .

De forventningsstille Palmer — er jeg vaagen? — se, de stige
op af Østens lave Kyster, bag de okkergule Brinker
som Raketter de hilse. Se, Morgenlandet vinker
til den Fremmede, der higer mod et drømforjættet Rige.

Ind forbi de kalkgraa Kupler, Arsenalets Kvadermure,
mellem Skibe, som er hvide, saa det gnistrer, saa det knalder,
i et dybt, smaragdgrønt Vand, hvor det rustne Anker falder
ved Evnostos' Forstadshuse, der ser ud som Hækkebure.

I de gitrede Haver blusser Kalke højt som Luer,
violette Purpurblomster hænger tæt i tunge Tæpper;
langs Kanalerne, hvor Nilen i dorske Strømme ebber,
de knejsende Palmer mod hinanden sig buer.

Hvor de sigter op i Luften som Solskud, der rammer,
som springende Plantestraaler mod Himlens høje Blaa
for i Grenenes Vandspring tilbage at slaa
og atter risle ned om de riflede Stammer.

Det er Jer, I skønne Palmer, som gør Skuldrene ranke,
saa hver Tigger bær sin Kjortel som et præsteligt Skrud.
Det kan ses af Eders Vækst, at I dyrker en Gud,
I løfter altid opad Eders Krones stolte Tanke.

Er hvert Træ en Baldakin for et kongeligt Sind?
er hver Kronebusk en Vifte for en Dronnings hvide Bryster?
Som en Regn af Diamanter Solskinnet af I ryster,
naar de blanke Blade vendes af den kildrende Vind.

Jeg har suget Eders Sus, naar I duve, naar I dukke,
naar I vifte, naar I vaje langs Flodens lave Rand.
Er jeg atter kommen hjem til Barnedrømmens Land,
hvor I skygged om de fædrene Slægters første Vugge? . . .

. . . De forventningsstille Palmer — er jeg vaagen? — se, de stige
op af Landets lave Kyster — bag de okkergule Brinker
som Raketter de hilse. Se, Morgenlandet vinker
til en Hjemvendt, der genser sin Drøms forglemte Rige.

Jeg har set en tidlig Morgen langs Nilens blanke Strømme
af Ørkenhavet Solen som en Guldbaad glide frem —
og atter rosenfarves de fjerne Bjerges Bræm
og Palmerne sitre som i Paradisdrømme.

Fra de grønne Marker vælded der hastige Dampe
som en Offerrøg, der steg mod det hellige Gry,
og Solen dukked under, men toned op paany
og hang i Taagehavet som en halvslukket Lampe.

Men pludselig i Graaet jeg skimted skønne Linjer:
det var Palmernes Kroner, som op af Taagen skød,
de bevæged deres Grene: var det Gopler, der flød,
var det Sø-Anemoner, var det stjernede Aktinjer . . .

I et Nu var Taagen lettet, og Dalen genfødt skinned
i de grønneste Farver som forklaret af Lys,
og der gød sig over Palmerne et sødt og gyldent Gys,
og de stod, som var de ganske fortabte i Mindet.

Da blev levende Nilens morgenblanke Strømme,
over Himmelhavet Solen som en Guldbaad gled frem,
da rødmed som af Roser de fjerne Bjerges Bræm,
og Palmerne sitred i Paradisdrømme.

NIL-SANG.

Som en Harpe høres nynne
Flodens flimmerhvide Ilen,
Hvirvler, der sig sammen skynde
i en perlefarvet Ynde:
    Det er Nilen, det er Nilen —
    Strømmens aldrig brudte Pilen
    fra de fjerne Tropebrønde,
    hvor den store Verdensflod
    maa som Himmelstyrt begynde.

Regn, der risler, Regn, der rinder
ned i Bækkes kaade Kilen,
Regn blandt røde Klippetinder,
Regn, som Solen gennemskinner:
    Det er Nilen, det er Nilen —

Skær af Sne med evig Smilen,
Genglans af de gyldne Troper,
hvor i Ly af Bronzeløv
Frugter rødmer som Zinnober.

Søde Strøm af ferske Vande,
i en stadig større Spilen
bringer du Ægyptens Lande
Drikken af din aabne Kande:
Det er Nilen, det er Nilen —
Mindets milde, lyse Smilen
fra de rige Fortidslande,
som i Tusindaars-Kultur
hugged Templer langs dens Rande.

Sølverbundt af tusind Bække
bær med Strømmens travle Ilen
Vand til tomme Lædersække,
fylder Kystens Krukke-Række:
Det er Nilen, det er Nilen —
Livets Flod i evig Smilen
hver en Tørstig Vand vil række.
Kvæget bræger mod dens Bred,
og de drukne Frøer kvække.

Mellem grønne Kløver-Enge
blank og blid i stille Silen
vandrer Flodens Vuggegænge
til en Sang af Rislestrenge:
    Det er Nilen, det er Nilen —
    Strømmens evig tyste Smilen
    blinker frem bag Sivets Stænge,
    hvor i Moses' Vidjekurv
    jeg gad gynge langt og længe.

KAIRO.

Ad Broens ophængte Bane
gaar over den gyngende Flod
hver Morgen en Karavane
mod Torvene Fod for Fod.

Der kommer som vandrende Høje
af Hø i duftende Hæs.
Op over Puklerne bøje
sig Buer af nyslaaet Græs.

Saa sindigt som lastede Pramme,
der langsomt glider i Sø,
hver duver afsted med det samme
duftende Bjerg af Hø.

De bugnende Markers Fylde
er Byens daglige Gæst —
se, Kløverklæderne hylle
dens Gader i Løvsalsfest.

Helt op til Tagenes Tinder
Lebbach-Træerne gror
— som Sol gennem Søtang skinner
et sivende Lys over Jord.

De knejsende Palmer bygger
over Torvene grønne Tjald:
Hver Hest sit Kløverfor tygger,
og Staden dufter som Stald.

Grøntbjergene stille slingre
under Kamelernes Fjed.
De tunge Sølvringe klingre
om Kvindernes Ankelled.

I Purpur og skinnende Klæder
med Skuldre i svajende Slankhed
glider i Gyder og Stræder
Mænd af en kongelig Rankhed.

Men Kvinder som glinsende Pupper
i Svøb af Silke sig fjæle —
de klaprende Tøfler svupper
mod elfenbensblanke Hæle.

Bag Slørene Klirren af Bjælder
og sorte, bundløse Blik.
Vandsælgeren klingende mælder
sin kølende søde Drik.

Sin Løvsalsfest gennem Stadens
kløverduftende Strøm
gaar Østerlands-Maskeradens
hektisk blussende Drøm.

VED PYRAMIDERNE.

Nu Solens Baad paa Himlens Hav
sin Dag-Sejlads har langsomt endt.
Over dens fjerne Ørkengrav
er Offerilden stille tændt.

Se, Luften brænder som et Baal
af Svovl i Østens Himmelstrøg.
Fra Nattens dybe, dunkle Skaal
opvælder blaalig Skyggerøg.

Det gnistrer langs det gule Sand
som Løbeild i Askeslør —
halvslukt den høje Himmelbrand
sit hede Støv paa alting strør.

Glansløs blev Nilens blide Strøm,
den grønne Livets Dal er død
— nu flygter Sjælen i sin Drøm
ud mod det tavse Ørkenskød.

Højt mod det gyldne Himmelskin,
i Støv af smuldne Tusindaar,
optaarnet, stenlagt Trin for Trin,
tungt Pyramiden for dig staar.

En Evighedens graa Gigant,
som ingen Storme styrter om,
en Grav for Kræfter, som forsvandt,
en Sarkofag, som længst staar tom.

Et Monument for død Kultur
i Urnaturens Klippeseng,
en Ørkenkæmpe, lagt paa Lur
for Livet i den grønne Eng.

Mens Riger ramled ned i Grus
og Slægter visned en for en,
laa dette Mindets tavse Hus
rodfæstet i den golde Sten.

Nedslæng i Støvet for dens Vægt
din egen Last af Sorg og Ondt:
du er et myresmaat Insekt,
der med et Halmstraa tumler rundt.

Alt, hvad dit Hjerte stak og sved
af Tvist og Tvivl, af Nid og Nød,
o, læg det let for Foden ned
af dette Alter for en Død.

Fem Tusind Aar det tog i Favn
— hvad naar dit eget lille Spand?
En Pyramide — for et Navn!
et Hvilested — i Ørkensand!

SFINKSEN VED GIZE.

Stejlt sig strækker op af Sandet
Klippens gule Ørkengaade,
stirrer langt mod Morgenlandet
fjernt bag Nilens Net af Baade,
der med vingespændte Sejl
glider svalelet paa Floden
mellem Byer af tørret Tegl.

Sandet fyger dig for Foden:
Tidens aldrig tømte Hav
slikked Huden fra din Hals,
bored dine Kæmperibben
langsomt ud med Fals ved Fals.

Stærblindt dine Øjenhuler
stirrer Solen uforfærdet
i dens hede Ansigtsbaal.

I Aartusinder forhærdet
spotter du enhver, der dyrker
dig som Gaade og Kolos,
rynker kun dit Smil af Trods,
selv naar Mameluk og Tyrker
valgte sig din Mund til Maal
og har plantet deres Kugler
i de tomme Øjenhuler.

Mellem dine brede Klør
ser du Myresværmen kravle
ind imod din Klippenavle,
byttegraadig nu som før.

Du har set, hvor alting dør:
Daad og Drøm og Røverdriften —
som naar Vinden visker Skriften
ud paa Ørkengrusets Tavle.
Se, de sorte Skarabæer
ælter endnu tungt i Sandet,
ørkenfyldt med skøre Skaller,

Dødeben og Dyrekraller —
Støvet danser, knokkelblandet
af Ægypter og Hebræer.

Sov Guds Moder ved dit Hjerte
med sin Frelserdreng ved Brystet
har en Nat du hende trøstet
med din følesløse Ro?
Holdt Antonius og Cæsar
Enetaler med din Stumhed?
Viste du den samme Grumhed,
da den barske Bonaparte
saa dig an med Herskerbryn
og hans Øjes kolde Lyn
prelled af mod din Granit:
Ej du saa ham, ej du svarte,
men du lod ham spørge frit.

Tung og tavs i Ørkenvaade
over evig Tomhed ruger,
Sfinks, din stejle Klippegaade,
som sin egen Løsning sluger:
Hvad du gemmer uden Slippen,
hvad du ruger paa, er Klippen:
du er hugget ud af Skorpen,

som er Grundens dybe Ur,
og du hviler tankefuld kun,
og du véd kun, fræk, forvorpen,
at den hele Jordkultur
er en Smule Støv og Smuld kun
over Grundens Sten-Natur.

Billed af en Oldtidskonge,
Støtte for en gravlagt Hersker,
Mare, som dit Rige rider,
ligger stivnet du i Dagen,
Farao for alle Tider,
men af Livets Lader mæt,
og du drager Sandets Lagen
over dig, naar du er træt.
Aldrig ser du, Solen daler,
ser kun Gryet, naar det stiger
nyfødt over Livets Riger,
mens hver Aften om dig sniger
aadselsporende Sjakaler.

Døden er en Genforening
med den faste Undergrund,
og dit Liv blev en Forstening
— blinde Øjne uden Glippen
og en evig lukket Mund.

Hvorfor tænke, hvorfor tale?
Tænker Solen, tænker Klippen,
tænker Sandet, naar i Byger
højt det mod din Bringe ryger?

Lad kun Myreflokken grave
frem din Krop af Sandets Vold,
lad de smaa Pygmæer trave,
indtil Jorden bliver kold:
Alting skal som Sandskorn rinde
gennem Tidens Ørkensold.

Støvet alt skal overspinde,
Sfinksens Klippeflanker dække
og til Nakkebindet række:
Farao slumrer lige tryg,
dybt i Evigheden dukket,
har sig Ørkenhavet lukket
om hans brede Kæmperyg.

ØRKENBLOMST.

I vaagne Ørkendrømme
Kamelen vader frem.
Se, Libyens Bjerge sømme
med ru og rustrød Bræm
de nøgne, gulgraa Flader,
hvor kun Kamelen vader
i sandopslugte Skridt
og bær mig vidt og vidt.

Jeg vugger over Sandet,
jeg gynger paa dens Gang,
mens grim og kongepandet
den træder Grusets Sang.
Dens store Øjne svømme
i dunkelbrune Drømme:

et blankt og brustent Blik
fra Vejene, den gik.

I paradisisk Smilen
den kløvergrønne Jord
har dækket langs med Nilen
sit rige Urtebord.
Og midt i Vintersæden
i tavs og sindig Æden
staar Nilens fede Kør
og græsser nu som før.

Men vi drog bort fra Dalen
til Dødens vestre Bred,
her færdes kun Sjakalen
paa Nattens Tyvefjed.
De gule Pyramider
som Babelstaarne glider
af Grusets Bølger frem
med døde Kongers Hjem.

Alt dukker i Sakkâra
Trinpyramiden op —
en Luftning fra Sahara
kildrer Kamelens Krop.

Mens tungt den Gruset knaser,
den drømmer om Oaser,
en vandrig Palmeskov,
som lokker Dyrets Klov.

Kamelens Øje spejler
kun Ørknens øde Kres.
Det er mig, som jeg sejler
i Støv, hvor intet ses.
Jeg duver og jeg dukker,
og Ørkenskibet vugger
mig langt fra Livets Strand
ud paa et Hav af Sand.

Søvntung er Middagsheden
og tør den tavse Luft —
da sanser jeg forneden
en let Vanilleduft:
Se, midt i Sandets Hvide
kærmindeblaa og blide
smaa Ørkenblomster gror
tyst som et Aandeflor.

Har Solens gyldne Fødder
dem trippet frem i Kys?
Har Sandet givet Rødder
til Frø, der faldt som Drys,

som Regn af Blomster-Manna?
Nu synger Hosianna
og spejler Himlens Blaa
de tusind Kalke smaa . . .

. . . og dufter op af Sandet
en stille sølvblaa Sang,
mens grim og kongepandet
Kamelen gaar sin Gang.
Dens store Øjne svømme
i dunkelbrune Drømme:
et blankt og brustent Blik
fra Vejene, den gik.

MEMFIS.

Palmerne erobred Faraonernes Stad,
de svajer deres Kroner, de rejser deres Stammer,
kaster Vifter over Støvet af Solens gyldne Flammer,
hvor før de stumme Sfinkser
laa stirrende paa Rad:
Tiden har dem knust med sin mægtige Hammer
— nu smuldrer under Foden
Ptahs sunkne Tempelkammer.

Paladserne blev borte, til Støv blev Stadens Tegl.
Naar Nilen sommersvulmet højt af sit Leje dukker,

ingen taarnhøje Mure om Kongestaden lukker,
frit Flodens Vande breder
over Grunden deres Spejl,
ingen Hymne klinger, kun Sivene sukker,
paa Memfis' øde Tomter
Nilbøflen Tørsten slukker.

Kun Ramses er tilbage, paa Ryggen væltet om,
af hans kongelige Hoved er Sydkronen knækket,
han ligger som Osiris stiv og gudeskægget,
kun Palmerne sig løfter
om Lejets Helligdom.
Han stirrer op i Himlen, stum og aldrig vækket:
de susende Sekler
han ser i Fugletrækket.

I Ly af Ramses' Krone har Bønderne et Baal,
i Skyggen af hans Nakke de hører Ilden buldre,
men jeg søger mig et Sæde paa hans stærke runde Skuldre.
Den brune Kaffe skummer
i den skaarede Skaal.
Ramses' Aasyn skinner: det er os, som først skal smuldre
— han har baaret hundred Slægter
paa de glatte Kongeskuldre.

Imellem Kæmpens Lægge er hans Datters Billed hugt,
Bent-Anát i lette Rytmer, med et mandelformet Øje
og et Drag af Lotos-Duft i sin fine Næses Fløje,
med den første Ungdoms Sødme
i sin Læbes lette Bugt.
Hun bær sin Krans af Slanger og Solen mod det Høje,
Ægyptens hele Skønhed
hun ejer i sit Øje.

Ingen Mejsel skar et dybere Digt i Granit,
ingen Mester har højere hyldet en Kvinde,
disse silkelette Linjer til en Hymne sig spinde,
til din Pris, Bent-Anát,
til det Smil, som er dit.
Nu jeg véd, hvor Faraos Datter er levende at finde:
paa Memfis' øde Tomter
et forelsket Oldtidsminde.

I AMONS TEMPEL.

Blandt tavse Sfinkser, som Vejen vogte
og tvinge Tanken til Tempeltugt
med tomme Øjne, af Solen kogte,
gaar Gangen gennem Pylonens Mure
til Amons Forgaard, hvor søjlelukt
sig Rummet sondrer i Baas og Bure.

Ad ny Pyloner, blandt tunge Piller
gaar Vejen ind i en Søjlepark,
hvis Kæmpestammer Halvlyset riller.
Kun Hieroglyfernes Billedrader
— dybtskaarne Ar i Granitens Bark –
bedækker Søjlernes Valseflader.

Solskiver, Løver, Uræus-Slanger
og Bier og Lotos og Livets Tegn
i stærke Farver paa Stenen pranger.
Men atter Skoven til Hal sig vider,
en aaben Lysning i Templets Hegn
med Søjler plantet paa trende Sider.

Med tunge Trin som en oprejst Bamses
imellem Søjlerne skridter frem
i Faraovælde den store Ramses
med Nakkeklæde og Skørt om Lænder,
med Hageskægget i lægget Bræm
og Kongeseglet i begge Hænder.

Hvorhen jeg ser, jeg hans Støtte finder:
hans store Blik fra de stærke Bryn,
hans rene Mund mellem runde Kinder —
tretusindaarige Stenkolosser
marsjerer mod mig som i et Syn,
i Faraovælde, der Tiden trodser.

Vær hilset, Herre, du høje Ramses,
dit Smil er naadigt og nagelfast:
du véd, hvor Kroner i Flæng kan gramses
og Riger styrte og Byer brænde
— hvor er det Scepter, som ikke brast?
Dit Kongesegl du beholdt i Hænde.

I Amons Tempel du faldt i Staver
og tror, at Mængden, som mod dig traver,
er nu som før dine Tempelslaver,
thi hvilke Værker af vore veje
mod Magten i dine Kæmpelemmer,
der end Ægypten har fast i Eje

og endnu lokker og endnu skræmmer!

TRÆETS SANG.

Over Dalens grønne Vange
Folk og Fæ i sindig Virken —
baaret over Kornets Bølgen
kun et Gangspils stille Knirken.

Nøgne kaffebrune Kroppe,
skjulte halvt i Markens Grøfter,
sænker Spande ned i Brønde —
Undervandet op de løfter.

Trin for Trin ad lave Diger
hejses Vand af Nil-Cisterner,
og den ærtegrønne Risling
vidt sig over Dalen fjerner,

siver bort som lyssky Slanger,
slugt af hver en tørstig Fure.
Store Tandhjul over Marken
ligger spredt som aabne Uhre.

Sorte Bøfler Bommen driver,
Pumpen langsomt Vandet lirker;
mens de deres Rundgang vralter,
Spillets tørre Ganghjul knirker.

Memnons Støtter midt i Sæden
stirrer solblindt ud mod Østen.
Kornets Hav omkring dem duver,
Majsen modner sig til Høsten.

Ad de smalle Digers Veje
Karavane-Linjer vugger,
Tog af sorte Fellah-Kvinder
bærer Nilens Vand i Krukker.

Folk og Fæ i Skridtgang krydser
over Dalens grønne Vange.
Solens gyldne Støvregn drysser.
Trindt om toner Træets Sange.

Sæden suser, Røgen pibler,
alle Nilens Brønde virker,
sorte Bøfler Bommen driver,
Oldtids gamle Gangspil knirker.

I KONGEGRAVEN.

I Fjældet hugget
blev dunkle Skakter
paa hundred Favne
og Kamret dukket
i Mørkesvælget,
hvor ingen Ravne
af Stilhedsdybet
endnu har drukket,
saa fjernt, at Lyset
krøb ind og slukked
sig selv i Drejning
fra Gang til Gang,
hvor Klippens Bane
foruden Tærskel

i Dybet sprang,
og Bjergets Bjælker
som tunge Aag
over Gangen hang.
Min Grav i Mulmet
blev hugt og sænket,
forseglet, lænket
til Klippeødet,
skjult som et Foster
i Moderskødet.

Ej Lyset mægter
ad Klippens Spalter
at lyse ind
til mit Dødning-Alter,
Kun Tordenbraget
min Stilhed sprænger
og Ekko slænger
i Trommebulder
ad Gravens Gange,
hvor Drønet ruller
mod Sarkofagen,
saa Skæget smulder
mig under Hagen.

Mit Loft er stjernet
med Himmelkloder,

mit Leje værnet
af Nattens Floder:
Som Slangekroppe,
der ud sig spænder
paa Hvælvet oppe,
paa Gulvet nede,
Himmelgudinder
paa stærke Lænder
holder de høje
Stjernetinder.

Og trygt jeg slumrer
i Sten, som spænder;
og Graven skumrer
i ubrudt Mørke.
Imod mig brænder
Osiris' Øje
i Fosforgløden,
der Ondt forjager
og Djævle skræmmer.
Men de deroppe
mit Navn forglemmer
— min Søvn er Døden.

Er det en Orm, som
i Fjældet borer?
Er det en Storm, som
i Bjergets Porer

indtvinger hvinende
en iskold Kile,
der stinger pinende
min vage Hvile?

Hvo tør vel hamre
og Vej sig hugge
til disse Kamre?
Er Fjældet ældet,
og brister Bjerget?
Er Stenen fældet,
som Gangen værged?
Men Væggens Rædsler
skal Fjenden knuse
og Mulmet drukne
ham i sin Sluse.

Men Bjerget brager
og Klippen brister
i sine Rødder.
Omkring mig lister
som Tyvefødder.
Bag Stenens Panser
jeg alting sanser:
Der suges Luft ned
i Bjergets Lunge,

og Røverraab
gennem Gangen runge.
Brækjernet klinger
mod Klippegrunden

— og Skriget stinger
mig dybt i Munden.

FARAOS MUMIE.

Har Horus' Høgevinger
forladt min Sarkofag?
Hvo er det, som sig tvinger
herind med dumpe Brag?

Er paa min Pande Slangen
udkrøben af sin Ham?
Anubis, spær dem Gangen
og skræm dem med dit Glam.

Hvo vovet har at røbe
Gravkamrets lukte Bog?
Hvor har I lagt min Svøbe
og skjult min Scepterkrog?

Ve dem, der sig formasted
at bryde Gravens Segl!
Var ikke Armen bastet,
den slog dem som en Plejl.

De mine Ligsvøb søndrer,
opvikler mine Baand,
mit hule Bryst de plyndrer
og Guldet paa min Haand.

Jeg har ej Sug i Lungen
og faar ej Luft i Skrig,
thi visnet smulrer Tungen
bag Læben som et Lig.

Jeg kan ej Haanden strække,
der før slog Folk i Knæ,
og mine skrumpne Lægge
er stive som af Træ.

Mit Legem intet skjuler,
blot har de alting lagt
— kun mine Øjenhuler
kan udspy stum Foragt:

I flænse kan som Gribbe
i Faraos Dødningdragt,
uskaansomt Hammen ribbe
af støvlagt Herskermagt.

Saa fast min Kæbe spændte,
min Pande stejled gram,
som Næbbet paa en Glente
stod Næsens høje Kam.

Lad Tyvefingren glide
langs mine Tænders Rad,
som ikke mer kan bide,
men blinker end af Had.

Hvor skadefro du skuer
paa mine Mumietræk,
din egen Skæbne truer
dig selv med større Skræk.

Ej Svøb og Baand dig venter,
ej Saltets skarpe Lud,
der Faraos Knokler prenter
i Hylstret af hans Hud.

Men Skimmel skal dig lodne
i Dødens beske Lugt,
og du skal hastigt raadne
i Jorden som en Frugt.

Da frygt din egen Skræmsel,
naar som en Aadselhund
du kastes skal til Glemsel
i Jordens Rakkermund.

DEN HELLIGE SØ.

Saa vil vi vandre ned til den hellige Sø
bag de tiende graa Obelisker.
Se, Blomsterne funkle som Kranse af Ild
fra de løvfine smaa Tamarisker.

Hør, Støvet klapper dæmpet under vor Saal
med et Sug fra de henfarne Tider:
det er Støv af de Døde, Templernes Smuld,
som sagte under Foden os glider.

I den dybe, den dukkende, sølvblanke Sø
denne Urskov af Templer sig spejler:
Søjlernes Vildnis og Murernes Fjæld,
Pylonerne lig omvendte Kegler.

Dernede spindes alt i Vandenes Væv,
dèr sitrer Ruinerne sig sammen
til et Hele i Dybet af Skyggernes Sø,
bestraalet af Nymaaneflammen.

Fjernt borte nynner Nilen sin blinkende Sang
ind i Palmernes slumrende Riger.
Her ruger Søen rolig over sin Drøm,
der i lukkede Lotosblomster stiger.

Her har Solgudens Præster knælet ved Kvæld
og skyllet deres offerstænkte Hænder,
betragtet Obeliskens luegyldne Top,
som den sidste Solflamme tænder.

Og hældet over Søen gransket Himlens Blik,
der stjernestraalet stirrer frem af Blaaet,
og set i Nattens dunkle, bundløse Skaal,
hvor langt den gyldne Maane er gaaet.

Her har de siddet tavse om Søens skønne Spejl
og sænket alle Længsler i dens Favn
og lyttet nattestille til Fiskenes Drøm
og hvisket Amons hellige Navn.

O evige Stilhed, som stiger fra dit Vand,
du skumrende, du hellige Sø —
en Flagermus striber dig med sin Vinges Rand —
du har slugt alle dem, som maatte dø.

Du har drukket deres Sjæle som faldende Løv,
du har sunket deres visnede Savn
og gemt bag dit gamle spejlklare Smil
Himlens uudsigelige Navn.

Som et Øje du blinker til Mulmets Stjerneblik:
I er tvende, der hinanden forstaar —
og du tæller som Dryp i Evighedens Hav
alle Nætterne, som over dig gaar.

Støvet om din Bred Millioner har slidt,
til Mel blev de mægtige Kvadre:
Her lister en Genlyd af Aartusinders Skridt
— til Støv skal de Stenbogen bladre.

Pylonerne skal flades under Tidernes Gang,
Obeliskernes Spidser blive stumpe
og selve den udødelige ældgamle Nil
i sit Løb og sit Delta forsumpe.

Og som et brustent Øje skal selv du blive blind,
du skumrende, du hellige Sø,
fyldes af Historiens ustandselige Svind,
sluge alle dem, som maa dø.

Du skal drikke deres Sjæle som faldende Løv
og synke deres visnede Savn,
men gemme bag dit gamle stivnede Smil
Himlens uudsigelige Navn.

DU SKØNNE PINJE —

Du skønne Pinje
ved Bosporus,
se Kystens Linje
af Blus ved Blus:

Soltændte Ruder,
Sultan-Seraj'er —
en Skov af Skuder
langs alle Kajer.

I Vandets rinkende
Silkeslæb
en Maages blinkende
gule Næb.

En lilla Krusning
i Bølgeskummet —
en Lysberusning
igennem Rummet.

Er Solen dalet,
randt Døgnet ud:
fra Arsenalet
der dundrer Skud.

Og alle Tyrkerne
stiller Viser,
Allah-Dyrkerne
Profeten priser.

Guldsmeltet sitrer
hver Himmelrand.
Som Kviksølv glitrer
det blide Vand.

Halvmaaner funkle
fra Spir og Kupler.
Og Østens dunkle
og tavse Grubler

fra Asiens Højder
mod Stambul stirrer,
hvor Skibe fløjter
og Gnister svirrer,

hvor Bruden tindrer
bag sorte Slør,
og alt erindrer,
og intet dør.

Du skønne Pinje --
Skutaris Kyst
din dunkle Linje
bekupler tyst.

Du staar i Drømme
ved Bosporus,
ser Sundets Strømme
af Blus ved Blus . . .

. . . Ser tungt erindrende,
naar Dagen flyr,
mod Stambuls tindrende
Eventyr.

DE RØDE FEZ'ER.

De røde Fez'er fylder som Blomster hele Gaden,
snart slukkes de af Skyggen, snart Solen højt dem tænder.
De mylrer over Staden
som Blus, der hektisk brænder
af Østerlandets Blod.
Selv Stambuls Stodder-Almu
mod Himmellyset løfter sit Hoveds røde Valmu
og bærer imod Allah
sit Hjertes rene Mod.

De slanke Minareter staar Vagt lig lange Lanser
om hver Moské-Pavlun, der tunge Kupler buger.
De drager Syn og Sanser
didop, hvor Blaaet suger
med Evighedens Magt.

De staar som Lysestager
og viser Vejen, Solen og Allahs Lære drager:
halvmaanesmykket flammer
Profetens Fakkelvagt.

Trindt i den aabne Forgaard levende Kilder sprudler,
af Murens mange Haner et Væld af Vand der flyder,
at ikke Smuds besudler
det Favntag, Sjælen nyder
i Andagt med sin Gud.
De Troende sig vadsker
i Brøndens rene Strømme, der Allahs Lovsang plasker
med klare Kildeklange
i Marmorkummer ud.

Den Gud, som er derinde, det er den ganske samme,
som Katolik og Kætter og andre Kristne dyrker.
Han gør din Tro til Skamme:
Du tror som alle Tyrker,
at du alene véd!
Fra Tusind af Kandiller
Lysperler over Gulvets ældgamle Tæpper triller,
hvor Allah dig usynlig
i Støvet trykker ned.

Du Daare, som dig bryster og tror din Gud forskellig
fra ham, som disse Kupler med Himmellys besjæler.
Hver Muslim véd, at hellig
er Jorden, hvor han knæler,
at selv en Guds Profet
ej Guds Søn tør sig nævne.
Han regner ogsaa Jesus kun blandt Profeters Stævne,
Mohámmed er den sidste
— Gud selv har ingen set.

Kun Duers Kurren fylder de gyldne Kuplers Tomhed,
hvor intet Alter knejser for livløs Billeddyrken.
En tifold større Fromhed
end Kristen viser Tyrken:
Han renser sig til Bod.
Selv Stambuls Stodder-Almu
fra Kildevadsken løfter sit Hoveds røde Valmu
og bærer frem for Allah
sin Bøn paa tvættet Fod.

DEN FULDKOMNE VISDOM.

Du skal ikke granske,
hvad Alverdens Vise
aldrig fik forklaret:
Paa de store Spørgsmaal
savnes altid Svaret.

Ikke Sol og Maane,
ikke Nattens Stjerner
véd, hvorfor de dreje.
For vort Øje taages
Himlens Mælkeveje.

Vi kan bare tælle
Hjertets Feberdraaber,
til vort Liv er leden.
Ak, men ingen tælle
kan til Evigheden.

Hvorfor vil du gruble,
om et Liv der gives
efter Døden, Daare?
Livets Løndom øjnes
først fra Dødens Baare.

Stir ej stum mod Himlen,
luk saa før dit Øje
om dit eget Indre:
Verden i dit Hjerte
er jo ikke mindre.

Og den dybe Stilhed,
Himmelhavets Hymne
i en evig Tone,
den kan ogsaa dirre
i en Blomsterkrone.

Svaret er i Duggen,
som ad Blomstens Flige
perleradet rinder:
Lysets høje Visdom
i hver Draabe skinner.

BORGKASTELLANENS DATTER.

Pierrefonds 3. Avg. 1900.

Jeg vaagned en Sommermorgen i det skønne rige Land
og stirred i Rhônedalens dybe Søers Spejle,
saa rosenfarvede Skyer om grønne Bjerge sejle
og dejlige Popler blinke langs det kviksølvhvide Vand
— den kyske Morgen tindred over det rige Land.

Jeg sejled ned ad Seinen fra det daarende Paris:
Skove steg bag Skove, og Spir af Løvet dukked.
En Urskov af Kultur sine Trylleringe lukked
omkring min Flugt, der ligned den letberuste Bi's,
naar den summer fra Kuben ud i et Sommerparadis.

Jeg gled ad glemte Stier i en øde gammel Park
— Duften stod i Stimer fra blomsterfyldte Linde —
jeg stirred dybt i Græsset efter et ædelt Minde,
et stolt og jernklædt Fodspor af den stolte Jeanne d'Arc,
der førte som en Fylgje sit Folk ad Krigens Mark.

Rejste en gotisk Borg sine Taarne tindetungt,
mit Hjerte skjalv i Gangen over Broens skøre Vippe:
Dèr stod i Portens Gab, rank med sit Nøgleknippe,
Borgkastellanens Datter — Øjnene skinned ungt —
og alle de rustne Fløje drejed sig mindetungt.

Hen over den hvide Pande faldt Rudernes Prismeskær.
Hun gled ad Flisegulvet med sin adelige Ynde,
og hendes Læbers Linjer syntes tavst at nynne
hede Korsfarerstrofer for en begejstret Hær.
Og blændet gled jeg gennem det regnbuflakte Skær.

Og Kastellanens Datter sænked sit Øjelaag
men løfted sin klare Stemme i Borgens hvalte Sale —
under de høje Buer den kvidred som en Svale:
I Guder, hvor hun talte sit skønne Modersprog!
— mod alle Salens Skjolde klingende Røsten slog.

GYLDENLAK.

Min kæreste Fru Gyldenlak,
kald ikke Snak min Skylden Tak.

Højt over alle Rosers Gøgl
jeg elsked Deres Øjnes Fløjl.

Fra Ruden i det blinde Stræde
var Deres Smil min bedste Glæde.

De straalte moderlig og mild
i Karmen som en Blomst af Ild.

En Duft af Deres brune Brand
stod over Gulvets hvide Sand.

De tindred tyst og gyldenbrun
i Barnets lille graa Pavlun.

Ved Deres bløde Fløjelsbarm
jeg drømte først mig elskovsvarm

og knuged Deres Mund til min
bag Moders hvide Vaargardin.

Jeg kyssed Deres Mund i Smug,
langt før jeg kendte Kyssets Brug.

Hvad end blev lagt paa Hylden — ak!
Dem blev jeg tro, Fru Gyldenlak!

UNDER MASKEN.

Jeg fanger bag din Maskes
aflange Øjensnit
dit Blik, som overraskes
og krydser Lyn med mit.

Dit Smil en Silkefrynse
slører i Mundens Vig,
saa ingen ser dig pønse
paa Baghold eller Krig.

Bag Viftens Palissade
vajer din Læbes Flag,
mens Latterens Kaskade
løsner det glatte Lag.

En Regn af Strejfskud glitrer
fra hver en blank Paillet,
og Hjertet gennemknitrer
dit pansrede Korset.

Drag Dolken af dit Ærme
eller dit Strømpebaand
— en Fjende vil sig nærme
og slaa dig Dolk af Haand.

Naar han dit Øje griber,
Krydsilden ej han skyr —
for Maskens Bøssepiber
jeg staar og hvisker: Fyr!

KILDESANG.

Hov, hov, min Ven!
Lidt Skov igen
i Vaar er værd at prise.
Du skulker hjem,
jeg hulker frem
min lille Klukkevise.
Fy, fy, hvor slemt
din Gang har skræmt
de søde bitte tvende
Musvitter — Gud! —
som titter ud
af Buskene derhenne.

For intet ej
jeg strinted dig
med mine vimse Vande:
Din Strik, din Skurk,
drik dig en Slurk
først af min lille Kande.
        Her render jeg
        og kender ej
        til Hvil i Middagsstunden,
        ej Tap og Told,
        kun dig i Vold —
        kom, kys mig nu paa Munden!

VINTER-JUL.

Nu synger Isen om de nøgne Lande
og skruer Søen i sit sølvgraa Panser,
et Gulv, som gynger over bundne Vande,
hvor Storme danser.

Tyrannisk hvirvler frem en Ulvevinter,
der aabner Gabet fra sin kolde Pol
og aander mod os Kuldens Naalesplinter
selv midt i Sol.

Kom, Sne, du milde! split din hvide Dyne
af Dun til Svøb for hver en nøgen Vunde.
Lad Træet, som den stærke Frost vil styne,
tildækket blunde!

Sneblomsterfaldet — hør, hvor fjerne Bjælder
henkimer paa den tomme tavse Scene,
hvor kun en Gubbe, nu da Dagen hælder,
gaar om alene.

Er det Sankt Sebald, som af Kulde stiv
og graa af Ælde gæsted alle Arme?
Fra Dør til Dør sit Tiggerhelgen-Liv
han søgte Varme.

Og fandt han ej at bide eller brænde
hos Fattigfolk, der døjed Vinternød,
Istapperne fra Tagets Skæg han brød
for Baal at tænde.

Isbaalet brændte — for hans Tro var stærk.
Men alle vi, hvis Tro er mindre sikker,
vi kan forsøge med et Underværk,
som ikke klikker.

Det Under (ogsaa kaldt Barmhjertighed),
at Julen jævner mellem Rig og Tigger:
Tænd ikke Baal af Is, naar alle véd,
hvor Brændet ligger.

I THORVALDSENS MUSEUM.

Stille, tempelstille —

Stille alt det blide,
blanke, kølighvide,
tankefulde Marmor
staar i Stenens Søvn.

Viften som af Vinger
i de lukte Rum,
Sus fra Himmelhavet,
Génier, som svinger
svaje Palmefaner.

Og ad Lethes Strømme
vugger som i Drøm

Evighedens tavse
duggbestænkte Svaner.

Fra de dunkle Strande,
fra de altid Døde
vandrer som i Søvngang
ad den smalle Planke,
der vort Liv forbinder
med det længst forgangne,
med det aldrig fangne,
med den aldrig tænkte
Evighedens Tanke —
fra de altid Døde
paa de dunkle Strande
vandrer frem i Søvngang
med sin Maanepande
Haabet som en Højtid
langsomt os i Møde . . .

. . . gaar ved Nat igennem
alle disse Celler.
Fra Granatblomst-Knoppen
Maanelyset vælder.

Alt det døde Marmor
vaagnende sig vaander:
Sneen, Sneen aander.

Ares vejer Pilen,
Venus gør sit Valg,
og en lille Tomme
lister Hermes Sværdet
af den rustne Balg
— glipped Argos' Øjne?
Gratie-Gruppens Treklang
lyser gennemsigtig
i sin døde Smilen.
Over Bølgen springer
bugtende Delfiner,
som Eroter ride.

Og fra Kristus' Favntag
Hvilens Hymne klinger.

Under Cymbeljubel,
under Rosenkranse,
frem i Rytmers Sprog,
trindt om Sejrens Lanse
bruser Fredens hvide
Alexandertog.

Haabet skrider langsomt
gennem alle Celler,
og i hendes Følge
vandrer kysk og kold

Hebe, som i Skaalen
Ungdomsdrikken hælder.

Mester for en evig
Skønheds Linjelove,
alle dine Værker
som en Tempelvagt
om din Hvile sove.

Og den grønne Vedbend
knitrer af din Kraft,
rejser sine Ranker
i en rytmisk Bue —

— kryber stum og stille
over Mestrens Tue.

BORGEN.

I.

Langvejs kom jeg, meget saa jeg,
fremmed Land saa mangt mig lærte.
Men en Sommeraften laa jeg
atter ved min Moders Hjerte.

Der stod Duft af Kløver-Enge,
blinked Dugg i Agerdale.
Blikket over Stak og Stænge
smutted med en Digesvale.

Ude saa jeg Taarn og Tinder
knejse højt langs Flod og Fjælde
— her forsigtig Aaen rinder
under Hyldekrat og Elle.

Ude stritted stolt som Granner
Spir og Spær og gyldne Fløje
— her kun Bøgens Silkebanner
vimpler venligt for mit Øje.

Hvert et Taarn har Tiden kappet,
Vold og Virke ligger væltet.
Synets Kres er lav og slappet,
Kysten luder langs med Bæltet.

Dog endnu kan Kæmpefodspor
findes under Ø og Sunde,
Munkesten som røde Blodspor,
skjult af Græsset dybt i Lunde.

Skaar af Mur lig brudte Tænder
stritter op af grønne Volde
— alt, hvad Tidens Troldehænder
lod af Borgen os beholde.

Gemt bag Kalk i Bøndergaarde
sidder Borgens sidste Brokker:
Dèr er Voldsted, som ej vore
Nisser ud af Leje rokker.

Vi har varet Borgen ilde
under Borgerkriges Flænsen:
Brændte Mure skummelt-vilde
gaber fjernt ud over Grænsen.

Danmarks Storhed stækket slumrer
i Ruin og grønne Høje,
stiger, medens Aftnen skumrer,
frem i Drømme for mit Øje.

Fjernt jeg Vesterhavet aner
som en fangen Løve knurre,
medens Borgene jeg maner
frem fra Riberhus til Gurre.

Atter Ler til Sten skal brændes,
rejse sig i Gavl og Mure,
atter gyldne Fløje tændes,
Hornklang over Landet dure.

Mod den lyse Aftenhimmel
alle Borgene jeg øjner,
alle sunkne Taarnes Stimmel,
som vor lave Synsrand højner.

II.

Borgen sank — de skønne Tinder,
som den lave Synsrand højner.
Over Landets sunkne Minder
kun Ruinerne jeg øjner.

Borgen sank. Vi saa den synke
sidst i vilde Luers Vrimmel.
Branden som en blodig Rynke
staar endnu paa Danmarks Himmel.

Landet ejer ingen Arne,
slukt den segned hen i Emner,
hvor kun Vægterne forfarne
stænger den bag Brandsteds-Tremmer.

Alt i tyve Aar Kolossen
under Dødens Ro sig soled,
blev for Folkets Nag og Trodsen
kun til Landesplids-Symbolet.

Om Ruinen alle Dage
larmer Livet uden Blusel,
ser ej Kæmpen altid rage
stejlt i Vejret som en Trusel.

Midt i Byen Borgen spøger
som et glemt, forkullet Minde,
der forgæves Medynk søger,
stirrer som med Øjne blinde.

Værgeløst hensmulrer Slottet:
Taget er af Huset fløjet,
Landets Hoved synes blottet,
Rigets Banner er som strøget.

„Her skal ingen Borg sig rejse
mere for den gamle Vælde!“
— For en ny den burde knejse,
for et Folk, som ej er Trælle!

For et Folk, der ikke kives
af personlig Avind sporet,
for et Folk, der ikke rives
om at sidde længst ved Roret.

Først, naar atter Borg vi bygger
og om Arnen rejser Rammen,
viger Nattens onde Skygger,
sletter endelig vi Skammen.

Landets Ære — det er Borgen:
genbygt skal den atter højnes
og med Taarn og Tind en Morgen
vide over Landet øjnes.

TYGE BRAHE.

24. Oktbr. 1901.

De samme Stjerner gaar i Nat
den gyldne Gang paa Himlens Hvalv,
for hvilke du fra Nat til Nat
i stille Forsker-Andagt skjalv.
De samme Lys, hvis Plads du fandt
og i din Himmelglobus skar
og maalte med din Murkvadrant
og aftvang tavse, sikre Svar.

Se, Cassiopeia glimrer frem,
hvor først din nye Stjerne skød
af Evighedens Modergem
og ud i hvide Flammer brød.

Dèr læser vi endnu dit Navn,
dèr tændes skal maaske engang
igen den samme Stjernebavn
og atter synge Lysets Sang.

Den samme Sol, som denne Dag
sin vante Vej paa Himlen gaar,
har fulgt du fra dit Kuppeltag
og forsket gennem tyve Aar.
Den samme Maane har du set
og tegnet Banen, den har haft,
og fulgt hver mørkesvøbt Planet
og maalt Kometens Klodekraft.

Som Konge paa Uranienborg
du valgte Natten til dit Bo
og sænked al din egen Sorg
i Evighedens dybe Ro.
Du grov paa Hveen din Skansevold
højt over Jordens Dis og Dunst —
de blanke Stjerner blev dit Skjold,
som værner evigt om din Kunst.

Vel sank din Stjerneborg i Grus,
din Stolthed dig af Landet drev,

men Himlen gav dig Ly og Hus,
og Stjerner skrev dit Kongebrev.
Du gransked Evighedens Sprog,
men uden vore slebne Glar.
Du læste samme gyldne Bog
og fandt de første sikre Svar.

Dit Støv er lagt i fremmed Jord,
men Rust fortærer ej dit Ry,
der ridset har sit gyldne Spor
igennem Tidens Taagesky.
Hver Nat paa Himlens fjerne Rand
mod Evighedens Gaader vendt
staar for dit lille Fædreland
dit Navn som Morgenstjerne tændt.

ANDEN APRIL.

2. April 1901.

Skvulper ind fra Kongedyb,
strøt med Sol, det blanke Sund
foraarsblaat sin Bølgesang
af en tusindtunget Mund —
tys! et Ekko dønner fjernt
op fra Hundredaarets Dyb,
Ekko af Kartover
toner op fra Kongedyb.

Som et Bolværk er lagt ud
Blokskib, Orlogsmand og Pram.
Plankevolden Skud paa Skud
løsner gennem Røg og Slam,
glatte Lag paa Kryds og Tværs,
Kuglehagl i Skrog og Mers
tordner over Staden
Kanonadens dumpe Vers.

604205 A

Hin Skærtorsdag i April
stod paa raadne Banjer fast
vore Gutter med et Smil,
til i Flammer Skroget brast.
Folket stod og saa fra Land
Englands stolte Orlogshær
knække Spryd og Spanter
paa vor Linjes lave Skær.

Slagets Løn? — forlang den ej.
Vaarens Flor, til intet brugt,
spredes kan ad Blæstens Vej,
inden Blomsten har sat Frugt.
Danmark altid saa for kort,
fik til Løn kun Skam og Tort,
spurgte ej om Høsten,
naar vi Vaaren ødsled bort.

Sejren over Landet fløj,
risted Navn i Guld paa Sten,
rejste Obelisk paa Høj
over faldne Heltes Ben.
Evig grøn er Granens Stav,
trofast uden Plejekrav
kryber Vedbendranken
om den store Fællesgrav.

Evigt smitter Modets Smil,
Mindet lever, Daad ej dør:
Plant dem Blomster i April,
bind dem Kranse nu som før!
Længst er dækket under Jord
Slagets blodigrøde Spor,
men fra Mindehøjen
stiger tavst et Heltekor.

Skvulper ind fra Kongedyb,
strøt med Sol, det blanke Sund
foraarsblaat sin Bølgesang
af en tusindtunget Mund —
lyt! et Ekko dønner fjernt
op fra Hundredaarets Dyb,
Ekko af Kartover
toner op fra Kongedyb.

BJØRNSTJERNE BJØRNSON.

8. Decbr. 1902.

I.

Alle Kongeørne flyve,
højvandsfyldte Elve gaa,
mens en Skok Poeter lyve
og ad Harpestrenge klyve
op i Fest-Ekstasens Blaa.
Bruset staar af Talens Vin,
Fosse skumme, Birke skælve,
stolte Rim omkring dig hvælve
Smigrens høje Baldakin.

Fra din egen Strøm er rundet
disse Bækkes Ekkoklang,
hvert et Hyldingsvers er vundet,
hver en Festguirlande bundet

af din egen Hjertesang,
spejler kun dit Solskins-Ry
lig en Regnbubro, der flimrer
over Fossens Fald og glimrer
i en støvfin Taagesky.

Rige Sjæl, du altfor rige —
stærke, blonde Vaarprofet,
altid ser du Haabet stige,
medens Mørkets Jætter vige
trindt paa Flugt af Solen spredt.
Sandheds brede Vej du gaar,
Arbejdskæmpe, Retforkynder,
Lægedom for Slægtens Synder
paa din Pløjemark du saar.

Gennem Dagens Festfanfarer
lytter du til Havets Kor:
Folkerøsten, som dig svarer,
at den Arnens Ild bevarer
og som du paa Livet tror.
I en dæmpet Brusen frem
Millioners Hjertebanken
takker dig for Lykketanken,
født i tusind Tusind Hjem.

II.

Epilog, fremsagt af Fru Betty Nansen
i Studentersamfundet 12. Decbr. 1902.

Helten er hyldet. Højt paa Skjold vi løfted
den norske Høvding og til Drot ham kaared,
til hele Nordens Konge for en Dag.
I Luften hendør vore Hyldingsraab
med Harpeklangen og Trompetfanfaren,
og vore Fakler kaster vi paa Baal.
Hverdagen følger — saa farvel da, Fest!
Luften er stille — andagtsfyldte mindes
vi, hvad han er til Hverdag: Præst —
Ypperstepræst!

En Præst! — er Navnet ringe? — Ringe er det gjort
af alle dem, der tjener ringe Guder.
Men mere helligt Navn kan ikke findes
til den, der blev Forkynder af det Store

— det stolte Budskab: Fremtidsslægtens Lykke.

Søn af en Præst, født bag de høje Fjælde . . .
Den lave Kirke hvælved om hans Verden
sit nøgne Loft, og der var trangt derinde,
hvor Bønder luded over Salmebogen
og Præsten messed om — et andet Liv.

Den Kirke blev hans Kald for ringe — han længtes ud:
De fugtgraa Mure sank i Jorden. Taget
gled bort i Solen. Himlen skinned ind,
og Synet vided sig til Fjældets Vægge,
hvor Fyrren rejste sine stejle Søjler.
Og Orgelklangen blev til Fossens Dur,
og Salmen blev en Lærkesang i Dalen.

Naturens Kirke kaared ham til Præst,
og han blev Bygdens karske Sjælesørger,
der smilte Solskin i de trange Stuer
og vakte Helte fra henfarne Tider
til Viljers Hærdning under Arbejds-Daab.

Den Kirke blev hans Kald for ringe — han længtes ud:
Ej Fjæld ham standsed — danned Piller kun

i Folketemplet, som han Norge rejste.
Han samled Norge under eget Banner,
fik Folket til at synge med een Strube
i Salmevælde: Ja, vi elsker Landet!

Den Kirke blev hans Kald for ringe — han længtes ud:
Ej Hav ham standsed — det blev Bælte kun,
som knytter Land til Land og Folk til Folk.
I større Ringe gik hans Hjælpetrang,
jo mer han favned i sit Kæmpefang.
Al Verdens Uret rev til Blods hans Bryst
— for hver en Nød han vilde finde Trøst.

Han blev den Præst, som kender Grænser ej
i nogen Kirkemur, men spænder over alle
den ene Helligdom, som er det store Hjerte:
Kun Hjertet kender intet over Evne.

Tiden er splittet. Mange Sjæle fryser
i Tvivlens Ensomhed og véd ej Raad,
men skuler kun til Næsten som en Fjende.

For ham er Menneskeheden Menighed,
Alter og Arne eet. Hans Fremtidstempel
er det, hvor alle Arner trofast freder

om samme Lue af eet fælles Haab,
og Kærligheden adler alles Arbejd.

Hvor bra' Folk gaar, dèr er Guds Veje —
hvor de forsamles, dèr er Bjørnsons Kirke.

Fra dette Sted gik Tanker ud af hans:
Vi er et Samfund, vi har fælles Maal.
Vi samler, vi vil bjerge, vi vil bygge.
For os er Livet ikke hensigtsløst,
saa længe vi har Lys at sprede, Kunskabstørst
at slukke, Uret at bøde.

Vi ranker os til viljestærke Mænd, vi højner os
til Kvinder af en aldrig anet Skønhed —
de Stolteste, vi véd, har han os vist.
Til dette Sted vil søge nu som før
de Unge, der vil bygge Templet større
og tjene altid større Herre.

Sluk Faklerne og følg ham ud,
ham, der i Aften var vor Hædersgæst,
— da vil vi se de tusind fjerne Lys
fra spredte Arner under Nattens Kuppel,

Altre for samme Strid og samme Fest,
en evig Ild for Livets Arbejdsglæde —

— i dette Tempel véd vi, han er Præst,
Ypperstepræst!

SOPHUS SCHANDORPH.

6. Jan. 1901.

Kære gamle Digter,
svandt i Vinterkulden
bort din varme Latter,
— højt fra dine Bøgers
sommermuntre Verden
skal den klinge atter.

Lad kun Asken falde,
naar de stærke Luer
Støvet gennemgløde,
— ildfast var dit Hjerte,
det har huset Flammer,
lige til du døde.

Over Sørgebaalet
skal dit rene Minde
lyst og lutret stige,
mens dit Hjerte banker
sine stærke Pulsslag
i dit Værk det rige.

Du var Holbergs Ætling,
og dit hjertesunde
lyse Smil og Snille
leve skal saa længe,
som i Danmark springer
Lunets Latterkilde.

HARALD HØFFDING.

11. Marts 1903.

Giv et Sted, hvor jeg kan staa,
saa skal Verden jeg bevæge,
alt skal samme Urkraft præge,
alt om samme Midtpunkt gaa.
— Ej for noget Himmelhvælv
kan du lægge Fundamentet,
udefra ej Kraft du hented,
fik du ikke Troen prentet
paa dit eget sikre Selv!

Byg ej Borg af gyldne Skyr,
men stig ned i Sjælens Krypter,
forsk dit eget Væsens Dybder,
hvor de første Livskim gryr.

Find Naturens Navlestreng,
Grunden, hvoraf Alting brister,
vogt, at Sporet ej du mister,
se: igennem Alting lister
en usynlig Sammenhæng.

Mester, som os første Gang
viste inderst Aareflettet
gennem hele Verdensnettet,
Livets dybe Fællestrang:
Under Tankens klare Hvælv
vor Erfaring aldrig falmer,
gror saa tyst som ranke Palmer,
Modet til et Sværd sig malmer
under Løsnet: Kend dig selv!

Kend dig selv og styrk din Tro,
at din egen dybe Tragten
er et Led i Verdenspagten,
som for hver en Kløft slaar Bro.
Al vor Viden staar os bi:
hver en Aarsag, vi erfarer,
Sammenhængens Lov forklarer,
Altings Urgrund aabenbarer
Livets evige Værdi.

Mester, tag vor Tak, fordi
du har lært os selv at finde,
hvor de varme Kilder rinde,
Puls i Puls af Sympati.
Du, vor Ungdoms dyre Ven:
Styrken fra de unge Arme,
Tak fra frihedsfyldte Barme,
al dit Retsinds milde Varme
strømmer nu mod dig igen!

Mester, vi har fulgt dit Spor,
hvor din rene Vilje stævned,
Lærer var du ved dit Levned
ikke mindre end i Ord.
Af din Visdomsbrønd vi drak
Styrke til at vove Livet.
Tillid Sjælen gennemsived.
For den Livstro, du har givet,
mange Tusind bringer Tak!

KRISTIAN ZAHRTMANN.

31. Marts 1903.

Ja, vi elsker Zahrtmanns stærke
solskinsfødte Kunst,
fostret under Vaarens Mærke,
fri for Taagedunst.
Som et Væld af Tulipaner
mylrer op af Muld,
fylder dine Purpurfaner
sig med Solens Guld.

Lyset risler fra det Høje
som en Flod af Hvidt,
en Kaskade for vort Øje,
iris-brudt af dit.
Lyset ser du prismespaltet
som i Regnbuglans,

kastet over Verdens-Altet
i en Trylledans.

Digter, Digter kalde vil dig
dine Syners Strøm —
ad en Guldport kommer til dig
hver en Farvedrøm.
Hvor de andre stille spejler
kun, hvad Synet ser,
ud paa Eventyr du sejler,
duggfrisk som Homêr.

Mer end Dagens Purpur vejer
dog dit Hjertes Skat —
Lysets Rigdom størst man ejer
i en Fængselsnat.
Dybt i Blaataarn lod du tænde
Fangens ene Lys:
Tavse ser vi Tanden brænde
med et Andagtsgys.

Tak for denne Tempelflamme,
tændt ved Rembrandts Baal:

Lysets Glød i Mulmets Ramme
har et helligt Maal.
Solen lod du altid tindre,
Sol paa alting le —
Solen i dit eget Indre
gav du os at se.

HERMAN BANG.

Bulmesort Geniets Glød
afsindsdybt i Øjet brænder.
Skabertrangen nervekrymper
Digtersjælens hvide Hænder.

Hjertets aldrig slukte Ild
under Lidelsers Forhærden
blusser højt i hede Flammer
for at spænde om en Verden.

Livsbegæret Dag og Nat
pulser Blod i graa Begreber,
lytter til sin egen Hulken —
Livet er en evig Feber.

Cæsarhaandens griske Tag
for et Verdensspand at tøjle
— Hjertet aabner dog alene
Blodets magisk røde Nøgle.

Livet skælver nyfødt skabt
af en Digters hvide Hænder.
Aldrig slukt Geniets Ild
afsindsdybt i Øjet brænder.

DRYPNE.

Til Edith Brandes' Stambog.

Drypne hed Odins Ring
— den drypped ni nye Ringe —
om Nætterne høres de falde
klingrende Kling i Kling.

Gyldent er Gudens Værk
og Ringen hans Vaabenmærke:
Ringene nitter om Barmen
den smidigste Pansersærk.

Haanden kan øse sig fuld,
naar Ringene over den ruller:
for fagre smaa Pigehænder
er de som Fingerguld.

— Øste vi Rigdom af hans,
en Ring som et Dryp af hans Panser,
her er vi Led kun, af hvilke
Helten Dem fletter en Krans.

Datter af ham, vi har kær
som Danmarks den rankeste Ære —
Drypne lod Guden Dem bære:
Ringen er bleven en Hær.

FREDERIK SALOMON.

Decbr. 1903.

Døden glimter gennem Verden,
Pustet af dens Is-Forhærden
netop naar os, sikrest slaar os,
staar vi selv i Solens Glød.
Stumme standser vi og stirrer
paa en Frugt, i Græsset trillet,
endnu skøn og varm af Lød.

Mod de hvide Marmormure
eviggrønne Træer dure —
bronzestøbte, luedøbte
aander de i Hellas' Luft,

sender ud af tusind gyldne,
hesperide-røde Frugter
deres Sødmes bitre Duft.

Træer, som drømme, Træer, som vente
Guden, der skal Høsten hente,
tavse Sukke: hvem skal plukke
vore Frugters Guld paa Slump?
Tys, da falder en fra Grenen
— rigest, rødest blandt dem alle —
ned i Mulden med et Plump.

Død — jeg hører, han er død,
bristet bort fra Livets Stamme,
plukket tyst af Gartnerhaanden
i sin Modnings hede Glød.

Han var en af dem, der minded
midt i Nordens Taageklamhed
om de gyldne Østerlande
— som en Blodfrugt højt han skinned.

Smidig som en Palmevaand
førte han sit faste Legem,

fra hans fugtigrøde Læbe
stod et Pust af Libanon.

I hans rytmisk-bløde Trin
var der hidsig Panther-Ynde,
Blink af Retfærds hede Brynde
i hans ibensorte Blik.

Adelsstolt og ren af Race,
i sit Harnisk let at bringe
brugte Tungen han som Klinge
i Retfærdigheds-Ekstase.

Af de faa, som ikke goldt
deres Vid i Spot forøder,
men som harmes, til de bløder,
men blot aldrig føler koldt.

Fyrig, skarp og uforsagt,
kun forfængelig af Ære,
varm og værdig til at bære
Livet som en Fyrstedragt.

Rede til at gaa i Skranken
for enhver, som Uret led,
Ridder for Oprejsnings-Tanken
med et Sværd, som sang og bed.

Hader af hver smudsig Pagt,
Lumskeriets lyssky Svampe,
Løgnens festligt røde Lampe,
sorgtung for det Falskes Magt.

Døden glimter gennem Verden,
Pustet af dens Is-Forhærden
netop naar os, sikrest slaar os,
staar vi selv i Solens Glød.

Stumme standser vi og stirrer
paa en Frugt, i Græsset trillet,
endnu skøn og hed af Lød.

AXEL VADUM.

20. Juli 1904.

Hvem han var? — En af dem,
som først Dødslistens Tryk
bringer offenligt frem.

Ingenting blev hans Kald:
Han var sky som en Snegl,
der gaar ind i sin Skal.

Men hans Sanser var Sug
efter Sol, efter Sang,
og han smilte i Smug.

Ikke kunde han kny
— for to venlige Ord
blev han pigelig bly.

Kun til eet var han stærk:
Da hans Broder gik bort,
fik han samlet hans Værk

til et Minde — et Nu —
om en Dødsdømt, der ung
skrev sit Hjerte itu —

— til hans ensomme Grav
kun en bleg Immortel
paa den søndrede Stav.

For sig selv intet Kald
— kun et slentrende Liv
som en Snegl i sin Skal.

Hvad er langt, hvad er kort?
— fra sin Kirkegaardsvej
kryber ingen dog bort.

Hvorfor haste omkring?
— selv den vildeste Jagt
gaar om Graven i Ring.

Bagatellernes Skæmt
var den Lykke, han nød,
naar han vidste sig glemt

og i dasende Ro
kunde nippe sit Glas
i en Spidsborger-Kro

til den tossede Tant
og den snurrige Snak,
han blandt Særlinger fandt.

Han var tænksom og klog,
kunde leve et Aar
med en eneste Bog.

Men i Smag var han stolt:
af den store Flaubert
som en Helgen han holdt.

Af sin fattige Pung
tog han Timer i Fransk
for at læse sig ung

i en eneste Bog
af Mesteren selv
paa hans malmfulde Sprog.

Og han nød som en Svir
hvert Drag af hans Kunst
som en Livseliksir.

Han gik bort uden Kny
— for to venlige Ord
blev han pigelig bly.

Thi han savnede Svar,
skønt en Rigdom af Godt
i sit Hjerte han bar.

Og i Jord blev han lagt
med de Tanker og Ord,
som han aldrig fik sagt.

Men det Tavshedens Sprog,
som hans Hjerte har talt,
er det evige dog.

NYT AARHUNDRED.

Vi har ringet det ind under Klokke-Salut,
vi har skudt med Raketter og ødslet med Krudt
Det er Klokker og Krudt, vi har arvet til Fest,
men af Revolution blev der intet til Rest.
Vi har Klokkerne kun og Kanonerne,
og endnu sidder Skygger paa Tronerne.

Telegrafernes Sang, Telefonernes Maal,
det elektriske Lys og det skinnende Staal
i en Hær af Maskiner — er Byttet, vi bær
med os ind i det nye Aarhundredes Skær.
Vi har omspundet Jorden med Strømmene,
men af Frihed vi nøjes med — Drømmene.

Som det svundne Aarhundred gik ind under Gny
af Kartover, som toned en Feltherres Ry,
har vi Takten beholdt af hans Marche militaire,
med Soldatersalut vi til Graven det bær.
Og der blæses for „Freden“ Fanfarer
af bevæbnede Kriger-Cæsarer.

Vi har skreget og skraalt om vor høje Kultur
— ak, den er kun et Rovdyr med ringe Dressur.
Overalt, hvor den føler sin fromme Mission,
vil den slagte Barbarerne uden Pardon.
Som en Korsfarerhær med Kanonerne
gaar Kulturen sin Gang gennem Zonerne.

Over Grænsen vi rykker med klingende Spil —
ingen véd, hvad det nye Aarhundrede vil.
Over Floden er ført baade Revel og Krat
og en Gengangerflok fra det forriges Nat.
Men beruste i Krudt og i Røgelse
kender næppe vi Fortidens Spøgelse.

Fra de Døde de skimlede Fordomme gro,
gammel Overtro blusser som „levende“ Tro..

Retten vogtes af Røveres Grumhed:
Naar til Rors staar den himmelske Dumhed,
faar i Stedet for Fremtids-Falankser
vi kun hellige ny Alliancer.

Men du hellige Had — du skal brænde vor Sjæl,
saa vi drives til Daad, saa vi rammer en Pæl
i den Gengangeryngel, som stimer af Jord,
i den trøskede Svamp, som bag Bjælkerne gror.
Vil vi høre til Fremtids-Opbyggerne,
maa vi først se at jordfæste Skyggerne.

Lad det dø inden næste Aarhundredes Gry,
alt, hvad Vold og Kanoner gav Lejde og Ly.
Lad det svinde som Taager og Spøgelsegys,
alt, hvad ikke kan taale det stærkeste Lys.
Vi vil Sandheden samle i Skaaler
af Krystal, gennemskinnet af Straaler.

Men lad vokse og svulme som Kim af sin Tvang
Folkets Frihedsbegær og Retfærdighedstrang.
Vi har fundet Udviklingens evige Frø,
det skal vokse, mens Dogmerne raadne og dø.

Alle Fængsler -- lad Tankerne sprænge dem!
Alle Spøgelser — Lyset fortrænge dem!

Fra det svundne Aarhundred vi Skuffelser bær,
og af Løfter, som sveges, sig samler en Hær.
Lad den fylkes og vokse sig truende stærk,
saa den bryder vor Taalmod og vover et Værk.
Lad vor Trods give Nakkerne Knejsning,
saa vor Frihed forlanger Oprejsning.

EN SANG OM TELEGRAFEN.

2. Febr. 1904.

Før var det Odins Ravne,
der Bud om Verden fløj,
vidt meldte Blus og Bavne
om Krig fra Høj til Høj.
Ukendt laa Jorden spaltet
af Fjæld og Floders Frost,
og alle Budskab vralted
afsted med Sneglepost.

Tilsidst de smaa Mirakler
svandt ind til Overtro.
Opfindelser som Fakler
af Lynild spændte Bro.
Selv de, der opfandt Krudtet,
har evnet ingenting

mod os, som Jorden slutted
i stærke Strømmes Ring.

Vor Tid gav Jorden Hjerne:
et Væv af Traades Tvind
indspandt det fjernest fjerne
i samme Nervespind,
saa Tanken i dens Tinding
ej ænsed Grænsebud,
men fôr i Kablers Vinding
til alle Kroge ud.

Naar nu vor Klode tænker
i samme fælles Hast,
er sprængt de gamle Lænker,
hvori vi før sad fast.
Med Nyn af Klokkers Klingren
hvert Budskab bliver bragt —
et lille Tryk med Fingren,
saa er vi i Kontakt.

Nu krydses tusind Strømme
og knyttes fler og fler —
alt ser vi som i Drømme
snart samme Nu, det sker.

Ekko af Skud, der gjalde,
og Sus af Byers Brand
— de tusind Ilbud falde
som Skygger over Land.

Vor Klode som en Hjerne
sin Vej i Rummet gaar —
hvem véd, om med en Stjerne
engang Kontakt vi faar?
Ukendt er Strømmens Evne,
vor Finger sender ud,
og ingen véd det Stævne,
hvortil den bærer Bud.

PAA HAVET.

Nej, jeg kunde ikke sove i min snævre lille Køje,
maatte stirre ud i Natten ad det runde Fiskeøje.

Havet slynged Skumguirlander sydende mod Skibets Side,
og jeg saa de hvide Blomster atter ud i Mulmet glide.

Over Bølgesukket stundom hørtes Loggen klingert kime.
Morgenstjernen skælved stille midt i Gryets grønne Strime.

Havets tunge Kæmpehjerte steg og sank i langsom Dønning.
Som en Vugge duved Skibet, som en Gænge gik dets Lønning.

Skruen dirred, Skruen snurred, Skrogets dumpe Lunger rysted.
Tungt den feberrappe Pulsen ogsaa jeg fornam i Brystet.

Atter fôr jeg op for Ruden, stirred gennem Glassets Skive:
Havet saa jeg gaa derude, Skyer i Flos paa Himlen drive.

Det er ingen Drøm, der drager, ingen Lygtemænd, som blinder
— disse Fyr er vaagne Øjne fra en Kyst, der langsomt rinder.

Se, de glipper — Lysets Straale er en vinkende Sirene
vendt mod mig, et Blus, der synger, kaldende paa mig alene.

Denne tordenblonde Linje under Morgenhimlens Bovnen
er en Verdensdel, der dukker op af Havets dunkle Hovnen.

Se, der kommer hvide Maager, se, der kommer sorte Ravne:
Fugleskrig og Lugt fra Landet, Pust fra aldrig sete Havne.

Fjælde skyggeblaat sig løfter, Kystens skumle Kæmpevagter,
Atlas Himmelkuplen støtter — ak, men Landet sejles agter.

Landet svinder, og en Hjemve stille paa mit Hjerte svider
efter Bugten om Karthago, som jeg véd, forbi mig glider.

Som et Luftsyn lyser Landet, hvidt af Solens første Strime,
og jeg hører ud fra Kysten mine egne Drømme kime.

Havet hulker Mindesange mod min Køjes tynde Planke,
og fra Dybet af mit Hjerte bobler op en Fortidstanke:

Tusinder af Aar tilbage har jeg pløjet disse Vande,
jeg har stirret før i Længsel mod Karthagos gyldne Strande . . .

. . . Solen som en Gople gynger frem af Havets Dyb og spænder
Horisonten i sit Armslyng, der med Sugekopper brænder.

Saa farvel, I skønne Kyster, som mit Øje kun kan favne,
— aldrig skal jeg kaste Anker i min Længsels fjerne Havne.

Al Sejlads er tung og ensom over Havets tavse Scene
— langt, forgæves, kalder paa mig Landets vinkende Sirene.

Vi maa nøjes med at stirre gennem Køjens runde Rude
og se Drømmens Morgenlande glide tyst forbi derude.

SPRINGERE.

Op af Havblaaet skudt
og som trukne i Liner
kommer hastende i Smut
de springske Delfiner.

Lig Torpedoer op
i vort Kølvand de glide
for at følge med i Trop
langs Styrbordets Side.

Frem i Vandskorpen skær
som en Ragekniv Boven:
Se, nu slynger de sig dèr
i Sværddans forvoven.

Hopper over dens Snit
i Krydslinjer blandet,
Bugen blinkende hvidt,
naar de vender i Vandet.

Plumper ned, skyder op
i en boltrende Brynde
med en rytmeslanget Krop
af kaadeste Ynde.

Deres Leg er alt begyndt
i Hellenernes Dage:
Syrakusas skønne Mynt
deres Kurver kunde drage.

Gennem Havgudens Fork
deres Volter de smutter
— staar i Vejret som en Kork,
der fra Vinflasken futter.

Deres spillende Rytmik
som en Trolddom forfører
— denne Middelhavsmusik
af viltre Jonglører.

Brat er Legen dog brudt:
som i strammede Liner
haster atter bort i Smut
de springske Delfiner.

INDHOLD.

Side

SOPHUS MICHAËLIS

SYND. To Fortællinger. (1891) . . . . 3 Kr.

VANEMENNESKER. Roman. (1892) . . . . 4 Kr.

AUCASSIN OG NICOLETE. En oldfransk Kærlighedsroman. Med 6 Billeder. (1893). 3 Kr. 85 Øre.

ÆBELØ. (1895) . . . . 3 Kr.

SIRENER. Digte. (1898) . . . . 1 Kr. 50 Øre.

DØDEDANSEN. (1900) . . . . 2 Kr. 75 Øre.

LIVETS FEST. Digte. (1900) . . . . 1 Kr. 75 Øre.

GIOVANNA. En Historie fra Staden med de skønne Taarne. Illustreret af *J. WILHJELM.* (1901) . . . . 2 Kr.; indb. 3 Kr.

SOLBLOMSTER. Digte. 2den Udgave. (1901). Indb. i Saffian 2 Kr. 50 Øre.

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

